

țial și cantata se încheie pe concluzia gravă a versului *Libertatea și moartea*.

În ansamblu, lucrarea vădește capacitatea compozitorului de a exprima ideea generatoare într-o formă concisă, fără digresiuni inutile, cu o remarcabilă economie de mijloace. Demnă de semnalat este și consecvența cu care Vasile Herman a urmărit să transpună în muzică bogăția de metafore a versurilor poetului Ion Brad, evitând pînă la capăt să se lase antrenat pe panta unui „festivism“ de circumstanță.

Intențiile sale au fost pe deplin înțelese de colectivul de instrumentiști și de Mircea Cristescu, a căror interpretare a lăsat să se întrevadă seriozitatea pregătirii și dorința de a prezenta lucrarea în cît mai bune condițiuni. Partea solistică a fost asigurată de baritonul Ion Budoiu, solist al Operei Române din Cluj și profesor al clasei de lied, oratoriu și cantată la Conservatorul „George Dima“ din Cluj — punînd în acțiune ansamblul mijloacelor sale vocale și expresive, care au determinat numeroși compozitori români să-i încredințeze lucrări spre interpretare în primă audiție.

Cantata „Anotimpurile frumuseții” de Walter Mihai Klepper

Dirijorul I. Ionescu-Galați a prezentat, în primă audiție, la Filarmonica „George Enescu”, „Anotimpurile frumuseții”, cantată pentru tenor, cor și orchestră de Walter Mihai Klepper, pe versuri de Toma George Maiorescu. Închinată Eliberării Patriei, a fost scrisă pentru o formație de amatori reșițeni. Scurtele recitative pe care Valentin Teodorian le-a cîntat cu înmlădierile sale tenorale calde, specifice, ocupă un volum mai restrîns în economia cantatei — întreaga structură sprijinindu-se îndeosebi pe cor și orchestră. Muzica este melodioasă și compozitorul nu se desparte de stilul său tradițional păstrat în limitele unui afirmat diatonism. Intervalica apare totuși pe alocuri, contemporană, dar fără acele salturi forțate care au ajuns să fie spaima cîntăreților. Scriitura e modulantă iar orchestrația aerată, fără încărcătură. Conținutul eroic al cantatei s-a acordat bine și cu unele ritmurî de marș. Corul (dirijor Vasile Pîntea) a vădit omogenitate, sonoritatea de ansamblu a fost rotundă, pasajele contrapunctice redade cu claritate. În orchestrația compozitorului am deslușit momente interesante fiind de relevat fantezia cu care a încredințat suflătorilor o seamă de elemente de bravură. Ele apar în țesătura lucrării pe un plan secund. Fuga din partea centrală a cantatei, apoi anumite desfășurări în canon au fost realizate distinct, cu claritate. I. Ionescu-Galați a dirijat cu multă aplicativitate insuflînd orchestrei o participare serioasă, corectă.

La scurt interval după ce cîntase Concertul în mi major de Bach cu orchestra Radioteleviziunii, Silvia Marcovici a fost solista Filarmonicii de data aceas-
ta a Concertului no. 2 de Bartok pentru vioară și orchestră. Interpreta a cîntat lucrarea cu notele în față — ceea ce nu e rău. Acest lucru exclude surprize interpretîrilor ca și ascultătorilor. Va veni însă, neîn-

doios, timpul să cînte concertul și pe de rost. Temperament vulcanic, Silvia Marcovici a cîntat cu mult elan — pasajele de bravură — uneori de-a-dreptul acrobatice — fiind trecute cu ușurință. Ne gîndim îndeosebi la virtuozitatea cu care a redat cadența din prima parte a concertului. Dar și momentele de cantilenă lirică cu rezonanțe de cîntece populare s-au bucurat de o interpretare care desvăluie sensibilitate, aderență la substanța muzicală de fond a lucrării. Dirijorul a acompaniat excelent, cu menajarea solistei dar fără să neglijeze niciunul din pasajele în care orchestra a avut prilejul să se afirme cu plenitudine, cu strălucire.

În încheierea concertului, *Simfonia italiană* de Mendelssohn-Bartholdy căreia i-a fost redat farmecul melodicității, lumina, exuberanța. I. Ionescu-Galați este un muzician activ, la noi și peste hotare. El se prezintă totdeauna cu seriozitate la pupitru, fără nici o preocupare pentru gestul decorativ, teatral, pentru efecte exterioare.

Pregătirea concertului a fost făcută cu minuțiozitate, iar stăpînirea execuției, a interpretării, evidentă. Rezultatele excelente. Totul se judecă prin această prismă. Mai există însă latura cealaltă a dirijorului: ținuta la pupitru. I. Ionescu-Galați e un dirijor prezentabil. Dar tocmai din această pricină trebuie să se țină drept și cu capul sus. Să planeze peste orchestră, nu să se cufunde în ea, aplecîndu-se uneori prea mult peste pupitrul său.

„Muzeu muzical” de Anatol Vieru

Orchestra de studio a Radioteleviziunii a concertat sub conducerea lui Ludovic Baci.

În centrul atenției s-a situat, desigur, prima audiție a *Muzeului muzical* de Anatol Vieru, o muzică pentru clavecin și 12 instrumente de coarde. Compozitorul a ales o temă (*Preludiul în Do major* din caietul I al *Clavecinului bine temperat*) care apare fragmentar și cu... eclipse, la clavecin, în vreme ce coardele îi fac un anumit cortegiu sonor. Treptat, tema se reduce și pînă la urmă se pierde. Interpreta, pianista Alexandrina Zorleanu, a realizat „eclipsele” de care facem mențiune, decuplînd pedalierul. În același timp clavecinul era „preparat” în stilul John Cage și ceilalți. Cortegiul sonor constă în tot soiul de intervenții la coarde: pizzicatti, dar îndeosebi froti-uri pe strunele instrumentelor de coarde, transformate în același timp în instrumente de percuție. În paranteză, trebuie să spunem că lovirea reiterată a corpului viorii, fie numai cu degetele, nu rămîne fără efect pînă la urmă, asupra sonorității acestei table de rezonanță. Ne-am întrebat, de ce nu au fost folosite anumite instrumente de percuție din arsenalul, azi bogat, al acestora?

Am ascultat lucrarea cu o curiozitate mai mare sau mai puțin amuzantă, socotînd-o un „banc” (se fie scuzată expresia) muzical în stilul celui realizat, de pildă, de compozitorul Lukas Foss, tot pe un Preludiu (din *Partita în Mi major pentru vioară* de Bach) și care credem că Anatol Vieru, cu siguranță, că îl cunoaște. În ceea ce ne privește avem dreptul să nu fim de acord cu o seamă de elemente declara-